

เมื่อกล้าปราบคอร์รัปชัน ก็ลองกล้าเปลี่ยนประเทศ ด้วยการปฏิรูปการศึกษา

นำเสนอเมื่อ : 28 พ.ค. 2558

เมื่อกล้าปราบคอร์รัปชัน ก็ลองกล้าเปลี่ยนประเทศ ด้วยการปฏิรูปการศึกษา

สนใจและติดตามการปฏิรูปการศึกษาของรัฐบาล คสช. และกระทรวงศึกษาธิการอย่างใจจดใจจ่อ แต่ผู้เขียนรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างไรไม่รู้ กลัวเสียของอีก พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี คงได้ฟังขอคิดขอเสนอแนะจากผู้เกี่ยวข้องที่หลากหลายมากพอแล้ว อยู่ที่ท่านจะตัดสินใจท่านกล้าพอที่จะใช้ตาม ม.44 หรือไม่

ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่รอและเชื่อว่ามีหลายคนที่คิดเหมือนผู้เขียน (ผู้เขียนไม่ได้ฝากใฝ่อำนาจเผด็จการ) ทำให้ผู้เขียนคิดเพียงๆ แบบนี้ เพราะปัญหาทางการศึกษาของไทย มันเรื่องจริงเป็นสนิม เกรอะเกระ ยุ่งเหยิง ชับซอน ซอนเงือ ซอนกล มายาวนาน ผู้รับผิดชอบไม่พูดความจริง ไม่ยอมรับความล้มเหลว ไม่เปิดกว้างที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ในการปรับเปลี่ยน ซึ่งยากที่ให้อัศวินใดๆ มาแก้ได้ ทั้งๆ ที่เราคิดวางแผนและปฏิรูปมาแล้วหลายครั้ง ดูเหมือนยิ่งคิดยิ่งถลาลึกหลางทางเขาป่าลึกกลงเหว ยิ่งดึงเขาหาหลุมดำมืดแห่งความตายของประเทศ คือ คนยิ่งเรียน ยิ่งโง่ ยิ่งเรียน ยิ่งเห็นแก่ตัว

ผู้เขียนฟังข่าว มีคนคิดกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นดูแล คิดแบบนี้กำลังย้อนยุคไปเมื่อหลาย 10 ปี ที่ผ่านมา หลักคิดดีมาก แต่อย่าลืมนึกความจริงให้มากขึ้น ว่าท้องถิ่นพร้อมหรือเปล่า การศึกษาสัมพันธ์กับนักการศึกษาที่คิดสั้น คิดแคบๆ คิดเห็นแก่ได้คิดเวอร์ๆ คิดมันง่ายไม่ไช่หรือ (นักการเมืองนักการศึกษาที่ดีก็มี) การศึกษาของไทยซึ่งเป็นหนุ่ทูลองยาเสมอ เป็นแหล่งผลประโยชน์ ทั้งเงิน ทั้งของ ทั้งอุปกรณ์ ทั้งอำนาจ เรียกผลประโยชน์จากการโยกย้ายครู และผู้บริหาร มีผู้นำท้องถิ่นสักกี่คนที่มีความรู้ในเรื่องหลักสูตร วิชาการวัดและประเมินผล

รู้มาตรฐานการศึกษา รู้มาตรฐานตัวชี้วัด รู้คุณลักษณะที่พึงประสงค์ และรู้เป้าหมายหลักสูตรว่าต้องการให้ผู้เรียนเป็นคนอย่างไร เมื่อจบหลักสูตรนี้ และที่ไม่ขอพูดอีกหลายๆ อย่างที่ท้องถิ่นเอาการศึกษาตามย่างง ทั้งผู้บริหาร ครู และนักเรียน อย่าคิดว่าท้องถิ่นมีเงินแล้วการศึกษาจะดีขึ้น อย่าคิดเองแล้วตอบเอง ควรรับฟังความคิดเห็นจากครูหรือผู้เกี่ยวข้องให้มากที่สุด

ตัวอย่างที่ 9 อรหันต์ คิดแล้วทิ้งใ้ศกนาฏกรรมไว้ให้เห็นจนถึงปัจจุบัน การรื้อโครงสร้างก็เป็นแนวทางผู้เกี่ยวข้องกำลังคิดกันอยู่ในขณะนี้ แต่ผู้เขียนคิดว่ารู้สึก 100 ครั้ง ก็ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เพราะคุณทำ คนคิด ยังเป็นคนเดิม เพียงเปลี่ยนตำแหน่ง เปลี่ยนหน้าที่เท่านั้น ดีไม่ดี เพิ่มตำแหน่ง เพิ่มคน เพิ่มค่าใช้จ่ายขึ้นมาอีก ถ้ายุบนั้น เลิกนี้ ก็ยังทำความเสียหาย ทรัพย์สินราชการ รกร้าง ถูกทิ้งขว้างไม่มีคนดูแลรักษา ประมาทค่าไม่ได้อยู่ในขณะนี้ แต่ถาท้องถิ่นใดพร้อมก็ให้เขาจัดการศึกษาได้เลย ซึ่งมีหลายท้องถิ่นจัดได้ดี แต่ขอเตือนว่าผู้นำท้องถิ่นอย่าเอาโรงเรียนเป็นฐานทางการเมืองก็แล้วกัน ถาอย่างนี้ฟังอีก

ประเทศไทยต้องการคนตัดสินใจที่แน่แน ต้องการผลิตคนที่รักษาดีจริงๆ ต้องการคนที่คิดไกล คิดรอบด้าน ต้องการคนที่นำปัญหามาคิดวิเคราะห์ เทียบเคียง กับประเทศที่เขาประสบความสำเร็จมาอาจต้องการคนที่พร้อมรับฟังจากความต่างของคนอื่นมาเป็นเงื่อนไขในการพัฒนาการศึกษาของชาติ

การปฏิรูปการศึกษา อย่าคิดว่าถ้าอบรมครู ผู้บริหารแล้วจะทำให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้น เราอบรมมาหลายโครงการหลายครั้ง เปลี่ยนงบประมาณ เปลี่ยนเวลามากแล้ว ครูทิ้งห้องเรียน ผู้บริหารทิ้งโรงเรียน วิธีแบบนี้ทำมาแล้วแต่มันล้มเหลว มันแย่มากๆ ดาน ยังจะเอามาทำอีก ทำกี่ครั้งก็ไม่ถึงนักเรียนไม่ถึงห้องเรียนอยู่ดี ยิ่งดีที่มีโครงการดาวเทียมโมบาย และ DLITV และ DLIS ที่ผู้รับผิดชอบกำลังเร่งขยายผลลงสู่ปฏิบัติ ผู้เรียน ดูแล้วน่าจะเป็นความหวัง แต่ก็ห่วงว่าโครงการดีๆ แบบนี้จะตายกับการบริหารจัดการเหมือนๆ กับหลายโครงการที่ผ่านมา

ผู้เขียนใครเสนอแนะสรุปเปอร์เซ็นต์ลดเปลี่ยนแปลงวิธีคิด วิธีทำใหม่ โดยใช้ ๓.44 ดำเนินการ คือ ให้โรงเรียนประจำจังหวัด หรือโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษจังหวัดละ 2-3 โรงเรียน รวมถึงโรงเรียนในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ออกนอกระบบบริหารโดยบอร์ดการศึกษาของโรงเรียน ผู้บริหารอยู่ในตำแหน่ง 5 ปี เงินเดือนๆ ละ 100,000 บาท มีรองผู้บริหาร 2 คน เดือนละ 80,000 บาท มีกระทรวงศึกษาธิการ สพฐ. และเขตพื้นที่คอยดูแลควบคุมนโยบาย แต่การบริหารจัดการให้ผู้บริหารมีอำนาจเต็ม โดยทดลองโรงเรียนประจำจังหวัดก่อน ถ้าผลประเมินแล้วคุณภาพไม่ดีขึ้นบอกระยะพิจารณาเลิกจ้าง ส่วนครูบุคลากรยังให้อยู่ในระบบราชการเช่นเดิม

ถ้าโรงเรียนมีคุณภาพดีขึ้นก็ทยอยปล่อยให้โรงเรียนเก็บเงินระดมทุนจากผู้ปกครองได้ในอัตราลดตัว ดังเช่นโรงเรียนเอกชน หลายโรงเรียนที่เขาสามารถบริหารจัดการได้อย่างดีเยี่ยม

และถ้าหากดูผลการประเมิน Pisa2012 ส่วนใหญ่เกือบ 100% เป็นโรงเรียนเอกชน โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยต่างๆ โรงเรียนโครงการพิเศษ เช่น โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ เป็นต้น ส่วนโรงเรียนของรัฐที่รัฐดูแลแทบไม่มีเลย ลองคิดใหม่ลองถามว่าทำไม โรงเรียนเอกชนเขาจึงประสบความสำเร็จ รัฐทำไมไม่ศึกษา รัฐควรปรับวิธีคิดและวิธีบริหารจัดการเสียใหม่ เพิ่มเงินรายหัว หรือเงินอุดหนุนให้กับโรงเรียนเอกชนให้สูงขึ้น (ตอนนี้ไม่แน่ใจว่าโรงเรียนเอกชนผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนใครมีคุณภาพดีกว่ากัน) ระหว่างเอกชนกับรัฐเพราะถ้าโรงเรียนของรัฐ ไม่มีรัฐอุดหนุนแล้ว ลองคิดดูว่ายังมีโรงเรียนหลงเหลือให้เด็กได้เรียนอีกหรือเปล่าไม่รู้ ด้านเงินเดือนของครู เริ่มต้นที่ 30,000-40,000 บาท ประเมินทุก 3 ปี ผ่านประเมิน เพิ่มเงินจันตุ้มเพดาน 60,000 บาท ประเมินจากผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเป็นหลัก ครูใหม่ไม่ต้องบรรจุแต่ให้เป็นพนักงานราชการให้เงินค่าตอบแทนสูง (เฉพาะคนที่มีคุณภาพ) วิธีนี้จะประหยัดและไม่ผูกพัน เงินบำนาญ บำเหน็จ เงินค่าตอบแทนครูคนละ 60,000 บาท น่าจะเพียงพอในการดำรงชีพของครู

ถ้ามีผลงานดีมาก ๆ จ่ายเป็นโบนัสแบบนี้ รัฐจะประหยัดงบประมาณค่าเช่าบ้าน ค่ารักษาพยาบาล ค่าบำเหน็จ บำนาญ แต่ที่นาพอใจคุณภาพทางการศึกษาของไทยน่าจะดีขึ้น หรือลองสนับสนุนให้โรงเรียนเอกชนจัดการศึกษาให้เต็มรูปแบบ รัฐสนับสนุนเงินอุดหนุน เงินรายหัว ปรับค่าตอบแทนครูบุคลากรให้สูงขึ้น ดังข้อมูลข้างต้นน่าจะดีกว่าโอนไปสู่อสังหาริมทรัพย์ เพราะมีตัวอย่างของโรงเรียนเอกชนที่ประสบความสำเร็จมากมายลองดูซิ

หรืออีกตัวอย่างที่น่านำมาศึกษาคือการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเดิมๆ มีหลายคนดูถูกดูแคลนว่าไม่มีคุณภาพ ผู้เรียนไม่เก่ง ผู้เรียนคือผู้สอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐไม่ได้ แต่ปัจจุบันมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่ไช่ภาพดังที่หลายคนคิดอีกต่อไป ผลผลิตของ ม.รามคำแหงกำลังเป็นกำลังหลักของประเทศทุกภาคส่วนแล้วมีไชหรือในขณะนี้ ตรงข้ามต้องยอมรับหรือไม่ว่าเรามีครูผู้บริหารที่มีวิทย์ฐานะ และเงินเดือนสูงเป็นจำนวนมาก แต่เราดูคุณภาพทางการศึกษาของเด็กไทย ตกต่ำอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และนับวันยิ่งตกต่ำจนกำลังจะหมดหนทางแก้ไข

และที่น่าเศร้าใจยิ่ง ผลสัมฤทธิ์ไม่คุ้มทุนที่รัฐจ่ายค่าตอบแทนให้กับบรรดาผู้บริหาร

ครูบุคลากรทางการศึกษาอยู่ในขณะนี้ ลองคิดออกนอกกรอบที่เป็นอยู่รวม 100 ปีได้ไหม
ในระดับมหาวิทยาลัยก็เช่นกัน

ผู้เขียนได้อ่านข้อมูลจากสื่อ เรื่องการเปิดปิดของมหาวิทยาลัยให้เหมือนกับมิตรประเทศอาเซียน กำลังเป็นขอรอนของชาวมหาวิทยาลัย เหตุผล อากาศร้อนเกินไปฟังแล้วเศร้าใจแทน
เอาประเด็นอากาศร้อนมาเป็นปัญหา (ที่จริงเรียนและสอนในห้องแอร์)
คิดดูระหว่างผลประโยชน์ที่นักศึกษาควรจะได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ของประเทศเพื่อนบ้าน รู้เขารู้เรา
กลับไม่ได้รับการสนับสนุน แถมออกมากดดันให้กรรมการอุดมศึกษายกเลิกหรือทบทวน
คิดอย่างนี้แล้วเราจะฝากประเทศชาติไว้กับคนกลุ่มนี้ได้อย่างไร แค่อากาศร้อนยังทนไม่ได้
ประเทศอิสราเอลเป็นทะเลทราย เขาสร้างประเทศได้ เขาไม่มีป่าไม้ ไม่มีทรัพยากรที่สมบูรณ์เหมือนเรา
เขาไม่มีน้ำให้ดื่มแต่เขาสูงจนประเทศผานิวกฤตไปได้ ฟิลิปปินส์เกือบทั้งปีโดนพายุถล่ม เขายังสู้
เขายังไม่คิดเปลี่ยนเหมือนกับเราคิด เศร้าใจจริงๆ เวิร์กจริงๆ ประเทศไทย

ทั้งหมดเป็นข้อมูลบางส่วนที่ผู้เขียนนำมากล่าวถึงในฐานะผู้เขียนอยู่ในตำแหน่งอยู่ในระบบราชการมาร่วม 40 ปี
มีโอกาสได้เห็นสิ่งต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ มีโอกาสได้เห็นความเป็นมาเป็นไป
การบริหารจัดการด้านการศึกษาของไทย คิดว่าถึงเวลาแล้วที่คนไทยทุกคน ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนร่วมกันลดทูล
ลดความคิดเห็นตัวเองเป็นที่ตั้ง ลดการเห็นแก่ตำแหน่งและพวกพ้อง เปลี่ยนวิธีคิด สร้างคนสร้างชาติใหม่
เหมือนมิตรประเทศบ้านไกลเรือนเคียง เปิดโอกาสให้ซัพเปอร์บอร์ดูทางการศึกษา
ปรับเปลี่ยนและปฏิรูปการศึกษาของไทยอีกครั้งหนึ่ง แต่ขออย่าว่าถ้าปฏิรูปโครงสร้างหลักสูตรครูผู้สอนและอื่นๆ
ตามที่เป็นข่าว

ผู้เขียนคิดว่าทำได้แต่น่าจะยาก
เพราะตราบใดคนไม่เปลี่ยนวิธีคิดไม่เปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการบริหารไม่เปลี่ยน ปัญหาก็คงเหมือนเดิม มีทางเดียวคือ
รัฐบาลและ คสช.ใช้ความเด็ดขาด (ม.44) เปลี่ยนประเทศโดยใช้การศึกษาและอยากตะโกนบอกท่านประยุทธ์
จันทร์โอชา ประธานซัพเปอร์บอร์ดูต่างๆ ว่า ถ้าไม่กล้า ชาติล่มจมแน่คอยดู

ณรงค์ ชุ่มทอง

ประธานกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

โรงเรียนนวมินทราชูทิศทักษิณและโรงเรียนดาวนายร้อย

ขอบคุณที่มาจาก [มติชน](#) วันที่ 27 พฤษภาคม 2558